

İş merkezlerinin arasında uzayıp giden caddeleri, görkemli malikâne-leri ve güzel evleriyle günümüz Kensington'ı hakkında bilinmeyen ne söylenebilir ki? Durgun akan Delaware'in bağrında yuvalanmış bu kent-
tin içinde bambaşka bir kenttir orası. İşletmelerle dolup taşan, bacalar-
dan yükselen dumanların göğünü kapladığı, sayısız fabrikalarla dolu bir
kent. Endüstriyel uğultunun, o geniş yüzeyinin en dış çeperlerinde bile
işitilebildiği; bolluğun memleketinde varsılığın keyfini süren mutlu ve
şükreden insanlardan, cesur adamlardan, adaletli kadınlardan, babalar
göçüp gittiğinde dizginleri ele alan mert gençlerden oluşan nüfusa sa-
hip bir kent. Selam sana Kensington! Bu kent tüm kıta için bir gurur
kaynağı, taçlanmış bir şan ve şeref halkasıdır.

Kensington; a City Within a City'den (1891)

Bir karmaşa mı var küçük adada?

Bırakın kırılan kırık kalsın.

Tanrılar benzemiyor uzlaşacağı:

Zordur bir defa daha sağlamak düzeni.

Ölümden beter bu karmaşa,

Dert üstüne dert, acı üstüne acı,

Nefesler yaşlanana dek süren uzun görevler

Pek çok savaştan yıpranmış kalplerin iç sızlatan vazifeleri

Ve öncü yıldızları gözlerken ferini kaybeden gözler.

Ama ne zamanki bu ağır ve kutsal göğün altında

Verirsin sırtını solmayan çiçekle ve büyülu otların yatağına

Nasıl tatlı gelir (ılık esinti bizi uyutur, alçaklardan eserek)

Yarı kapanmış, sabitlenmiş gözlerle

Karanlık ve kutsal bir cennetin altında

Uzun parlak nehrin yavaşça

Sularını mor tepelerden çekişini izlemek için

O buğulu yankılarını işitmek için

Mağaradan mağaraya, kalınca dolanmış asma boyunca

Zümrüt yeşili suların dökülüşünü izlemek için

Bir kutsal kenger tacından aşağı!

Yalnızca o parıldayan suları görüp işitebilmek için.

Yalnızca o çamın altına uzanıp tatlılıkla

—Alfred, Lord Tennyson "*The Lotos-Eaters*"

Sean Geoghehan; Kimberly Gummer; Kimberly Brewer, Kimberly Brewer'in annesi ve amcası; Britt-Anne Conover; Jeremy Has-kill; genç DiPaolantonio kardeşlerden ikisi; Chuck Bierce; Maureen Howard; Kaylee Zanella; Chris Carter ve John Marks (biri, bir gün farkla aynı kötü kaderin kurbanları oldular demişti); soyadını hiçbir zaman anımsayamadığım Carlo; Taylor Bowes'un erkek arkadaşı ve ondan bir yıl sonra da Taylor Bowes'un kendisi. Pete Stockton; eski komşumuzun kız torunu; Hayley Driscoll; Shayna Pietrewski; Pat Bowman; Sean Bowman; Shaw Williams; Juan Moya; Toni Chapman; Dooney Jacobs ve annesi; Melissa Gill; Meghan Morrow; Meghan Hanover; Meghan Chisholm; Meghan Greene; Hank Chambliss; Tim ve Paul Flores; Robby Symons Ricky Todd; Brian Aldrich; Mike Ashman; Cheryl Sokol; Sandra Broach; Lisa Morales; Mary Lynch; Mary Bridges ve onun yaşlarındaki kuzeniyle arkadaşı; Mikey Hughes'un babası ve amcası; bizim nadir gördüğümüz yaşı büyük iki amca. Kuzenimiz Tracy. Kuzenimiz Shannon. Babamız. Annemiz.

ŞİMDİ

Gurney Caddesi'ndeki raylarda bir ceset yatıyordu. Kadındı, yaşı belli değildi, "Muhtemelen aşırı doz" demişti sevk memuru.

Kacey olabilir mi, diye düşündüm. Seğirme kadar tepkisel, keskin ve bilinçaltından gelen, içimde yaşayan bir şeydi. Ne zaman bir kadının haberini alsam, aynı mesaj beynimin aynı bölgesini mutlaka ziyaret ediyordu. Sonra görev odaklı yanım, daha akılsel, kolay etkilenmeyen ve ağırbaşlı olan, bana diğer olasılıkları ve özellikle istatistiksel olarak geçen yıl Kensington'da dokuz yüz aşırı doz kurbanı olduğunu anımsatıyordu. Hiçbiri Kacey değildi. Söz konusu yanım bununla da kalmayıp bir profesyonel gibi davranmanın önemini unuttuğumu söylerdi. Omuzlarımı dik tutacaktım, öyle derdi. Bir parça gülümseyecektim. Yüzümü kasmayacaktım, kaşlarımı çatmayıp çenemi gerdanıma gömmeyecaktım. İşimi yapacaktım.

Daha verimli çalışmak için Lafferty'yi gün boyu yanımda tutuyordum ki çağrılara yanıt versin. Şimdi ona başımı sallayınca, boğazını temizleyip eliyle ağzını sildi. Gergindi.

"2613" dedi.

"Bizim araç numaramız. Doğrudur."

Sevk memuru devam ediyordu. İhbarcı isimsizdi. Arama, şu Kensington Bulvarı'nda hâlâ birkaç tane kalmış telefon kulübelerinden birinden yapılmıştı ve bildiğim kadarıyla onlardan sadece birisi çalışır haldeydi.

Lafferty bana baktı, ben de ona. Ona işaret ettim. *Daha, daha fazlasını sor.*

"Anladım" dedi Lafferty telsizine doğru. "Tamam."

Olmadı. Ben de telsizimi ağzıma götürdüm. Net konuştum.

"Konuyla ilgili başka bir bilgi?" dedim.

Aramayı sonlandırdıktan sonra, Lafferty'ye biraz taktik verdim. Ona sevk ekibiyle –ki onların birçoğu televizyon ya da filmlerden kaptıkları çok resmi, erkeksi bir tonla konuşma alışkanlığına sahip olurlardı– net ve açık konuşmaktan çekinmemesini, onlardan olabildiğince çok detay alabilmek için çaba göstermesi gerektiğini anımsattım.

Ancak ben daha sözümü bitirmeden Lafferty yine “Anladım” dedi.

Ona baktım. “Güzel” dedim. “Memnun oldum.”

Onu sadece bir saattir tanıyordum ama anlamaya başlamıştım; şimdiden hakkında, onun benim hakkımda bildiğinden çok daha fazlasını biliyordum. Konuşmayı seviyordu ve yapmacıktı. Hırslıydı. Diğer bir deyişle, uçkâğıtçının tekiydi. Fakir, aptal ya da zayıf diye anılmaktan çok korkan birisiydi, o kadar ki bu tipler kendilerindeki yetersizlikleri kabul etmezlerdi. Diğer yandan ben fakir olduğumun farkındaydım. Simon'ın çekleri gelmediğinden bu yana daha da öyleydim. Zayıf mıyım? Bazı bakımlardan galiba öyle... İnatçı, belki; dik başlı, katır gibi, bütün dünya bana hizmet etmeye hazır beklese yine de yardım kabul etmeyen cinsten. Bir de fiziksel olarak korkağıdır; bir arkadaşına kurşun değmesin diye ya da bir şüpheliyi trafikte takip edecek diye öne atılan memurlardan değilim. Fakir: evet. Zayıf: evet. Aptal: hayır. Aptal değilim.

Bu sabah yoklamaya geç kaldım. Yine. Bunun bir ayda üçüncü defa olduğunu kabul etmeye utanıyorum ve bu gecikmeden dolayı kendimden nefret ediyorum. İyi bir polis memuru, hiçbir şey olmasa bile en azından dakik olmalıdır. Genel salona –sıkıcı, aydınlık bir yer; mobilya yoksunu, duvarlarında sadece yer yer dökülmeye başlamış polis posterlerinin olduğu– girdiğimde Çavuş Ahearn kollarını kavuşturmuş beni bekliyordu.

“Fitzpatrick” dedi. “Partiye hoş geldiniz. Lafferty'yle birlikte bugün 2613'sünüz.”

Çok düşünmeden hemen, “Lafferty de kim?” dedim. Hiç de komik olmak istememiştim. Köşede duran Szebowski, gürültülü bir şekilde gülmüştü.

Ahearn parmağıyla göstererek, “İşte Lafferty” dedi.

Oradaydı, Eddie Lafferty. Bölgede ikinci günüydü. Salonun öbür tarafında kendi boş faaliyet raporuna bakmakla meşguldü. Bana hızlı ve tedirgin bir bakış attı. Sonra, sanki ayakkabılarında bir şey dikkatini çekmiş gibi eğildi, belli ki yeni cilalanmışlardı, parlıyorlardı. Dudaklarını büzdü. Hafiften bir ısıklık çaldı. O sırada onun için neredeyse üzgün hissetmiştim.

Sonra otomobilin sağ ön koltuğuna oturdu.

Tanışmamızın ilk saatinde Eddie Lafferty hakkında öğrendiğim şeyler: Kırk üç yaşındaydı ki bu onu benden on bir yaş büyük yapardı. Philadelphia Polis Departmanı'na geç bir yaşta girmişti. Sınava girip kazandığı yıla kadar inşaat işçisiydi. ("Belim" demişti Eddie Lafferty, "Bazen hâlâ sıkıntı veriyor. Aman kimseye söyleme.") Arazi eğitimini henüz tamamlamıştı. Üç defa evlenmiş ve neredeyse yetişkin üç de kızı vardı. Poconos'ta bir evi vardı. Ağırılık çalışıyordu. ("Ben fitness hastasıyım" demişti.) Midesinde reflü vardı. Zaman zaman kabız oluyordu. Güney Philadelphia'da büyümüşü ve şimdi Mayfair'de yaşıyordu. Eagles'ın sezon biletlerini altı arkadaşıyla paylaşmıştı. Son eski eşi halen yirmilerindeydi. ("Belki de sorun buydu" dedi Lafferty, "olgun biri değildi.") Golf oynuyordu. Jimbo ve Jennie adında, sokaktan sahiplendiği iki tane pitbull kırması köpeği vardı. Lisede beyzbol oynamıştı. Takım arkadaşlarından birinin, bizim şimdiki ekibin başı olduğu ortaya çıkmıştı. Bu Kevin Ahearn'ın ta kendisiydi ve ona polis olmasını da o tavsiye etmişti. ("Bu aklıma yattı" demişti.)

Eddie Lafferty'nin ilk saatimizde benim hakkımda öğrendikleri: Fıstıklı dondurma severdim.

Bütün sabah, Eddie Lafferty'nin çenesinin durduğu nadir zamanlarda, mahalle hakkında bilmesi gereken en temel şeyleri söyleyebilmek için elimden geleni yaptım.

Kensington, Philadelphia'nın Amerikan standartlarında en eski kentlerinden birisinin, en yeni mahallelerindedir. 1730'larda İngiliz Anthony Palmer tarafından kurulmuştur ve bu adı kendi memleketindeki bir kraliyet mahallesinden esinlenerek vermiştir. O zaman-

lar bu mahalle Britanya monarşisinin ikamet için tercih ettiği bir yerdi. (Galiba Palmer de o şarlatanlardan biriydi ya da daha kibarca ifade edersek bir idealistti.) Günümüz Kensington'ının doğu etekleri Delaware Nehri'ne bir buçuk kilometre mesafededir ama kuruluşunda nehre doğrudan sınırmış. Bundan dolayı, ilk endüstriyel faaliyetler tersanecilik ve balıkçılıkmış ama on dokuzuncu yüzyılın ortalarından itibaren, uzun süre taşıyacağı üretim merkezi unvanını hak etmeye başlamış. Endüstriyel üretimin zirvesine ulaştığında demir, çelik, tekstil ve –galiba bunlara uygun olarak– ilaç üreticilerinin istilasına uğramış. Ancak bir yüzyıl sonra ülkedeki fabrikalar furya halinde kapanmaya başladığında Kensington da yavaşlamış ve sonra o büyük ekonomik gerileme dönemi gelmiş. Sakinlerinin çoğu, istihdam arayışı içinde kentin daha içlerine ya da dışlarına taşınmış; geri kalanı bağlılık duygusu ya da her şeyin değişeceği yanılığısıyla yerlerinde kalmış. Kensington'ın bugünkü nüfusu buraya on dokuz ve yirminci yüzyılda taşınan İrlanda kökenli Amerikalılarla sayıca onlara neredeyse denk Porto Rikolu ve diğer Latin kökenlilerden oluşur; Afrika kökenliler, Doğu Asyalılar ve Karayipliler de Kensington'ın demografik pastasından sırasıyla küçük paylar alan diğer kesimlerdir.

Günümüzde Kensington'ı kesen iki ana arter vardır: Kuzeyden gelerek kentin en doğusuna uzanan Front Caddesi ve Front'dan başlayıp sonra kuzeydoğuya yönelen Kensington Bulvarı. Buraya genelde, söyleyenin kim olduğuna bağlı olarak ya kibirli bir çıkış ya da daha dostane bir seslenişle sadece *Bulvar* derler. Market-Frankford yüksek treni –ya da daha yaygın ismiyle *El'*; *ne de olsa* Philly adıyla anılan bir şehir, hiçbir altyapı unsurunu kısaltmasız bırakmaz– doğruca Front ve Kensington üzerinde işler. Bu her iki arterin de günün büyük bölümünü gölgede geçirmesi anlamına gelir. Tren raylarını, yaklaşık dokuzar metre arayla dizili mavi ayaklar halindeki büyük çelik direkler taşır ki bu bütün vagonlara, mahallenin üzerinden geçmekte olan devasa bir kırkayak görünümü kazandırır. Kensington'daki ticaretin çoğu (uyuşturucu, fuhuş) bu iki yolun bi-

1) Elevated Train: Yükseltilmiş raylar üzerinde giden hızlı tren. [ç.e.n.]

rinin üzerinde başlar ve onları kesen daha küçük caddelerde biter. Ya da bu son, daha sık olarak mahallenin ara sokaklarındaki boş bir evde ya da otoparkta gerçekleşir. Anacaddelerdeki işletmelerin çoğunluğunu manikür-pedikürcüler, paket servisi yapanlar, cep telefonu mağazaları, züccacıyeciler, döviz büroları, beyaz eşya mağazaları, emanetçiler, çorbacılar ya da yardım derneklerinin aşevleri ve barlar oluşturur. Dükkânların yaklaşık üçte biri kapanmış haldedir.

Ancak her şeye rağmen şimdilerde mahalle bir yükseliş içinde. Örneğin solumuzda, bir yıkım göllesi tarafından ortadan kaldırılan fabrikaya ev sahipliği yapmış boş araziden başlayarak etrafa giderek yayılan apartmanlar gibi. Yeni barlar ve işletmeler, çevreye, benim büyüdüğüm Fishtown'a doğru yayılıyor. Bu işletmelerde yeni genç yüzler beliriyor: ciddi, zengin, saf, hasat edilecek olgunlukta. Artık vali de görünüm konusunda titizlenmeye başladı. "Daha çok polis" diyor vali. "Daha çok, daha çok, daha çok."

Bugün feci yağıyordu yağmur bu da beni bir çağrıya yanıt verme konusunda normalin altında bir performansa sürükledi. Yanından geçtiğimiz işletmeler ve sahiplerinin adlarını söyledim. Lafferty'nin bilmesi gerektiğini düşündüğüm, işlenen en son suçları aktardım ona (o da her defasında fısıldayıp başını salladı). İşbirlikçilerimizin isimlerini saydım. Pencerelarımızın dışında doz vurma arayışında olan insanlarla, bunu yapmış olanların olağan bir karışımı yer alıyordu. Kaldırımdaki insanların yarısı bacakları onları destekleyemeyecek bir halde yere doğru eriyorlardı. Böyle şeylerle dalga geçen insanlar buna "Kensington eğilimi" derler. Ben asla demem.

Hava durumu nedeniyle, yanlarından geçtiğimiz bazı kadınlar şemsiye taşıyor. Bere takmışlar ve şu kabarık montlardan giymişler. Altlarında kot pantolonları ve kirli spor ayakkabılar var. Ergenlerden ihtiyarlara kadar her yaştan insan var. Her ne kadar bağımlılık ırk ayrımı yapmasa da, bütün ırklar ve inançlar arasında rastlanabiliyor olsa da burada büyük çoğunluk Kafkas kökenli. Kadınlar makyaj yapmıyorlar ya da en fazla gözlerinin etrafında koyu bir siyah sürme olabiliyor. Bulvarda çalışan kadınlar çalıştıklarını belli eden hiçbir şey giymiyorlar ama herkes biliyor: burada işi gören aslında

bakışlar oluyor, geçen otomobillerin sürücülerine doğru, uzun ve sert bakışlar. Nasıl ben onların çoğunu tanıyorsam bu kadınların çoğu da beni tanır.

Yanlarından geçerken, “Şu Jamie” dedim Lafferty’ye. “Şu Amanda. İşte şu da Rose.”

Bu kadınları tanımanın, eğitiminin bir parçası olduğunu düşünmüştüm.

Bloklardan ileride Kensington’la Cambria kesişiminde Paula Mulrone’yı gördüm. Bugün koltuk değneği kullanıyordu, sefil bir halde tek ayak üzerinde dikiliyor, yağmurda ıslanıyordu çünkü şemsiyesini de dengeli tutamıyordu. Kot ceketi, sinir bozucu koyu bir laciverte dönüşmüştü. İçimden umarım içeri girer de üşütmez dedim.

Kacey’yi görürüm diye etrafa hızlıca göz attım. O ve Paula’yı genelde bulabileceğiniz köşe budur. Zaman zaman kavga eder ya da bozuşurlarsa içlerinden biri bir süreliğine takılmak için başka yer bulur ama bir hafta sonra onları yeniden aynı yerde bir araya gelmiş bulurum, kollarını neşeyle birbirlerinin omuzlarına atarlar. Kacey’nin ağzından sarkan bir sigara vardır, Paula’nın elinde de içinde ya bir su ya bira ya da meyve suyu olan kesekâğıdı.

Bugün, Kacey’yi hiçbir yerde göremedim. Aslında epeydir görmüyordum zaten.

Paula, biz ona doğru sürünce aracın içindekilere gözlerini kısıp merakla baktı ve otomobilimizi durdurdu. Direksiyondaki elimin iki parmağını kaldırdım: bir selamlaşmaydı. Paula önce bana, sonra Lafferty’ye baktı sonra da yüzünü hafiften yukarı kaldırıp gökyüzünü süzdü.

“Bu Paula” dedim Lafferty’ye.

Daha fazlasını söylemeyi düşündüm. “Onunla aynı okuldaydık” diyebilirdim. “Aile dostudur. Kız kardeşimin arkadaşıdır.”

Ancak, Lafferty başka bir konuya geçmişti bile; yılın yarısından fazlasında onu süründüren bir mide ekşimesi sorunu varmış.

Karşılık olarak söyleyecek bir şey bulamadım.

“Hep böyle sessiz misindir?” diye sordu aniden. Dondurma tercihlerimi belirlediğinden bu yana bana sorduğu ilk soru buydu.

“Sadece yorgunum” dedim.

“Benden önce çok partnerin oldu mu?” diye sordu Lafferty ve sonra sanki şaka yapmış gibi güldü.

“Yanlış ifade ettim galiba” dedi. “Kusura bakma.”

Yeterince bir uzunlukta sessiz kaldım.

Sonra, “Sadece bir tane” dedim.

“Ne kadar birlikte çalıştınız?”

“On yıl.”

“Ne oldu ona” dedi Lafferty.

“Geçen bahar dizi rahatsızlandı” dedim. “Bir süre hastalık izni aldı.”

“Nasıl rahatsızlandı?” diye sordu Lafferty.

Onu ne ilgilendirirdi bilmiyorum. Yine de, “İşte bir şekilde oldu” dedim.

Truman hikâyesinin tamamını herkesin bilmesini istese kendi söylerdi.

“Çocuğun var mı? Kocan?” diye sordu.

Yine kendiyile ilgili konuşmaya başlamasını diledim.

“Bir çocuğum var” dedim, “kocam yok.”

“Ya, gerçekten mi? Kaç yaşında?”

“Henüz dört yaşında ama yakında beşe basacak...”

“Güzel yaş” dedi Lafferty. “Benimkilerin o yaşlarını özledim.”

Otomobili, sevk ekibinin belirtmiş olduğu rayların oradaki girişin –yıllar önce birisi çiti tekmelemişti ya da başka bir şekilde açılmış bir aralıktı; bir daha hiç tamir edilmemişti– önüne çektüğimde ilkyardım ekibinin olay yerinde olduğunu gördüm.

Lafferty’ye tartarak baktım. Beklenmedik bir şekilde, birazdan göreceğimiz şeyle ilgili olarak ona karşı sancılı bir duygudaşlık hissetmiştim. Saha eğitimini bizimkinin yanı başında suç oranı daha seyrek olan 23. Bölge’de almıştı. Ayrıca, çoğunlukla yaya devriyesi, kitle kontrolü ve bu tür işler deneyimlemişti. Onun bu tür bir çağrıya daha önce yanıt vermiş olduğundan emin değildim. İnsanlara yaşamları boyunca ne kadar ölü gördüklerini sormanın o kadar çok yolu vardı ki bu yüzden işleri kendi haline bırakmaya karar verdim.

Ona, “Bunu daha önce yapmış mıydın?” diye sordum.

Başımı iki yana salladı.

Canlı bir tonda, “Peki, hadi bakalım” dedim.

Başka ne denirdi bilememiştim. Birini buna yeterince hazırlamanın bir yolu yoktu.

On üç yıl önce, işe ilk başladığımda yılda birkaç kez olurdu: Birinin aşırı doz (AD) aldığına ilişkin bir ihbar alırdık, ölüm o kadar uzun süre önce gerçekleşmiş olurdu ki tıbbi müdahale gerekmezdi. Daha yaygın olarak ihbarlar aşırı doz henüz devam ederken gelirdi ve normalde bu kişiler kurtarılırdı. Bugünlerde bu sık oluyor. Sadece bu yıl, şehirde, büyük çoğunluğu bizim bölgede olan 1200 vakaya rastlandı. Daha çok da göreceli olarak hâlâ hayatta olan aşırı doz vakalarıydı. Geri kalanı çoktan çürümeye başlamış cesetler olarak bulundu. Bazen arkadaşları ya da sevgilileri onları beceriksizce saklar, kendileri de ölüme tanıklık ederlerdi ama bunu ihbar etmek için pek o kadar da gönüllü olmazlardı. Olup biteni birilerine anlatmak zorunda kalmak istemezlerdi. Daha sık olarak tenhada, açık bir yerde uyuyakalırlardı. Onları bazen ilk önce aileleri bulurdu. Bazen çocukları, bazen de biz. Devriye sırasında onları oralarda kıvrılmış yatarken, düşmüş kalmış hâlde bulduğumuz da olurdu. Yaşamsal belirtilerini kontrol ettiğimizde kalplerinin atmadığını anlardık. Yaz aylarında bile dokununca soğuk olurlardı zaten.

Çitteki açıklıktan, Lafferty’yle birlikte bir dere yatağına doğru yokuş aşağı indik. Bu yola teşkilatta olduğum yıllar boyunca belki de yüzlerce kez girmişliğim vardı. Bu devriyemizin bir parçasıydı, kuramsal olarak burası hızla büyüyen bir yerdi. Buraya girdiğimiz her defasında mutlaka birini veya bir şeyi bulurduk. Truman’la ortakken ilk giren hep o olurdu. Kıdemlimiz oydu. Bugün, başımı sanki bu beni kuru tutacakmış gibi faydasızca omuzlarımın içine çekmiş halde önden gidiyordum. Ama yağmur buna izin verecek gibi değildi. Şapkamın üzerine düşüp etrafa saçılan damlaların sesi o kadar gürültülüydü ki kendimi konuşurken duymakta zorlanıyordum. Ayaklarım çamurda kayıyordu.

Burası şimdilerde Tracks diye anılan Lehigh Viyadüğü’ydü, Kensington’ın birçok bölgesi gibi gelişimindeki varlık nedenini kay-